

ÇÖZÜM BAKANLIĞI

SANNE ROOSEBOOM

12.
baskı

Resimleyen: Mark Janssen

Çeviren: Hasan Türksel

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

Het Ministerie van Oplossingen, Sanne Rooseboom

© 2016 van Goor, Uitgeverij Uniboek | Het Spectrum bv, The Netherlands

İllüstrasyonlar: © Mark Janssen

© **Can Sanat Yayınları A.Ş.**, 2020

Bu eserin Türkçe yayın hakları Anatolialit Telif ve

Tercümanlık Hizmetleri Ltd. Şti. aracılığıyla satın alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak

kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni

olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN 978-975-07-4860-8

1. Basım: 2020

12. Basım: 4000 adet, Aralık 2023

Çeviren: Hasan Türksel

Resimleyen: Mark Janssen

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran

Editör: Tuğçe Özdeniz

Son Okuma: Seda Ateş

Kitap Tasarımı: Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak Tasarım: Alper Zeki, Lom Creative (www.lom.com.tr)

Tasarım Uygulama: Güldal Yurtoğlu

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.

Yayıncı Sertifika No: 43514

Maslak Mh. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza No: 9/25 Sarıyer, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33

cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Baskı ve Cilt: Pasifik Ofset; Sertifika No: 44451

Adres: Cihangir Mah. Güvercin Cad. Baha İş Merkezi

A Blok No: 3/1 Z. Kat Avcılar, İstanbul

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Bu kitap Dutch Foundation for Literature
baskı ve çeviri desteğiyle yayımlanmıştır.

Çözüm Bakanlığı

SANNE ROOSEBOOM

Çeviren: Hasan Türksel

Resimleyen: Mark Janssen

SANNE ROOSEBOOM

1979'da Utrecht'te doğdu. Amsterdam Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümü'nden mezun olduktan sonra on yıl boyunca bir gazetede editör olarak çalıştı. Bir dönem İngiltere'de muhabirlik yaptı ve dergilere hikâyeler yazdı. Yaklaşık sekiz sene üzerinde çalıştığı *Çözüm Bakanlığı* 2016 yılında yayımlandı ve kitap bir seriye dönüştü. Yazar, hayatını Rotterdam'da sürdürüyor.

İçindekiler

Okunması Gereken Mektup	7
Neredeyse Herkesin Davet Edildiği Bir Kutlama.....	14
Zarfin İçindeki Macera	19
Acayip Bir Anket	26
XBOX 8000.....	31
Artık Var Olmayan Bir Sır	38
Dopdolu Bir Kütüphane	46
Fotoğrafları Kullanarak Kötü Şeyler Yapmak	56
Uluslararası Topluluk.....	66
Sandık	75
Bir Ders Vermek.....	83
Duvar	92
Roving Tom.....	98
Tekneler İçin Bir Çöp Noktası	104
Barremans	112
Tom ve Duvar.....	117
Korsan Henk.....	124

Noria'nın Tavşanı.....	130
<i>Smile!</i>	140
Kazandınız!	151
Bir İnternet Sitesinde.....	160
Oğlaklar.....	170
www.rubininsirlari.nl	177
Ayrılık.....	185
Mektup.....	194

Okunması Gereken Mektup

Nina daha önce hiçbir şey çalmamıştı, özellikle de babasından. Ama şimdi bunu yapması gerekiyordu. Babasının çantası kanepenin yanındaydı, kapağı açıktı. Nina zarfın bir kenarını görebiliyordu. Televizyonda akşam haberlerini sunan kadının pembe kıyafetleriyle jürinin önünde dönerek dans edişine gözucuyla baktı ama pek dikkat etmedi. Kendisine biraz büyük gelen kırmızı çizmelerinin içinde ayak parmaklarını oynatıp gözlerini yalnızca çantaya dikti. O mektubu okuması gerektiğini biliyordu. Ancak kim kendi babasından bir şey çalardı ki?

Nina'nın babası öğleden sonra eve gelirken zarfı yanında getirmişti. Bunda tuhaf bir şey yoktu. Çünkü o postacıydı, siyah sakallı, iri yapılı bir postacı. Babası bir zarfı sahibine ulaştıramadığı zaman onu postaneye geri götürüyordu. Bu, zarfın üstünde bir adres yazmadığı ya da o adreste artık bir başkasının yaşadığı anlamına gelirdi. Babası zarfları doğru adrese teslim edebilmek için elinden gelenin en iyisini yapardı hep. Bir keresinde çantasında “kulağı delik hoş fırıncıya” gönderilen bir zarf olduğu için bütün sabah kentteki fırıncılara telefon açmıştı. On altıncı telefondan sonra aradığı kişiyi bulmuştu: Meulenstraat'taki kremalı pasta yapan fırıncı. Adamın kulağında küpe vardı ve patronu bunu çok komik buluyordu. Nina'nın babası insanlara daima yardım etmeye çalışırdı. Tıpkı Zout ailesinin bütün fertleri gibi.

Bugün çantasında Çözüm Bakanlığı için bir mektup vardı. Zarfın üstünde şu yazıyordu: ÇÖZÜM BAKANLIĞI'NA.,Hepsi bu.

“Bununla ne yapacağım şimdi ben?” deyip zarfı masaya fırlatmıştı Nina'nın babası.

“Bakanlık mı? Neymiş o?” dedi Nina, ev ödeviyle meşguldü. Avrupa'daki bütün ülkeleri ezberlemeye çalışıyordu. Bir anlığına zarfa baktı ve ardından tekrar Polonya'yla Macaristan arasındaki Slovakya'ya çevirdi bakışlarını.

“Hükümetin bir parçası,” dedi babası.

“O zaman adresi bulursun,” dedi Nina.

“Hayır, bulamam. Çözüm Bakanlığı diye bir yer yok

çünkü. Çok tuhaf. ” Sakalını kaşdı. Karmaşık bir şey düşünmek zorunda olduğunda hep böyle yapardı.

Nina mektubu aldı ve karmaşık bir şey düşünmek zorunda olduğunda sürekli yaptığı gibi saçındaki at-kuyruğuyla oynadı. Beyaz bir zarftı, biraz buruşmuştu. Mavi, küçük harflerin kenarlarında yağmurdan dolayı mürekkep izleri oluşmuştu. Zarfı havaya kaldırıp lambaya doğru tuttuğunda içindekini gördü: Kare şeklinde katlanmış bir mektup. Zarfın arka üst kısmında büyük harflerle şöyle yazıyordu: RUBEN.

“Onu yarın postanenin dağıtım bölümüne götüreceğim,” dedi babası. “Yine şu baş belası çocukların bir oyunu olabilir.”

Aylar boyunca çocukların saçma şakalarına maruz kalmıştı. Bir keresinde iş çantasını ağacın kenarına koyduğunda çantanın içine bir bardak su boşaltmışlardı. Ve her gün bisikletle geçtiği patıkaya küçük, beyaz raptiyeler atmışlardı. Babası bir gün Nina’ya bunu onun yapıp yapmadığını sormuştu. Gelgelelim bu Nina’nın yapacağı bir şey değildi, bunu o da biliyordu. Nina bir patıkayı boyayabilir ya da ağaçlara orman canavarlarının posterlerini asabilirdi ama yola raptiye saçmazdı.

“Ama posta dağıtım bölümü bununla ne yapacak?” diye sordu Nina. Mektubu hâlâ elinde tutuyordu. Ya bu bir şaka değilse? Çözüm Bakanlığı, heyecan vericiydi.

“Mektubu yazan kişiye geri gönderirler. Zarf posta kutusuna şehir içinden atılmış.”

“Ama üstünde yalnızca ‘Ruben’ yazıyor!” dedi Nina.

“Eh, o zaman Den Haag’daki bir başka bakanlığa yol-

larlar belki,” dedi Nina’nın babası. “Bir sürü bakanlık var orada.” Zarfı elinden alıp çantasına koydu.

“İyi ama hangi bakanlığa?” diye sordu Nina.

Babası omuz silkti. “Bilmiyorum. Sağlık Bakanlığı’na belki. Ya da Ekonomi Bakanlığı’na.”

“Ama o zaman asla doğru kişinin eline geçmeyebilir!” dedi Nina.

Nina oturduğu sandalyeden zıplayıp masaya tırmandı. Çizmeleri masanın tablasına çarpınca kof bir ses çıktı. Nina’nın dört çift çizmeleri vardı: kırmızı, mavi, sarı ve çiçekli çizmeler. Başka tarz bir ayakkabıyı asla giymezdi. Çizmeler ona göre idealdi. Kirletilebilirlerdi, suya karşı dayanıklıydı, bir hamleyle tekme atabilirdiniz ve buna rağmen onlara hiçbir şey olmazdı. Şimdi masanın üstündeydi ve babasıyla aynı boya gelmişti. “Zout ailesi elinden geldiğince herkese yardım eder, değil mi?” dedi. “Dedem Leo’yu düşün!” Dedesi Leo altı yaşındayken aşırı derecede hasta olmuştu. Öksürüyor ve neredeyse hiçbir şey yemiyordu. Ailesi çaresiz kalmıştı. Onu şehirdeki bütün doktorlara götürseler de kimse neyi olduğunu bulamamıştı. Leo’nun ateşi o kadar yükselmişti ki yataktan çıkamaz hale gelmişti. Bir gün, yanağında yara izi bulunan, Flaman aksanlı, uzun boylu bir adam çalmıştı kapılarını. Kendisini Doktor Verwaert olarak tanıtan bu adam şans eseri yakınlarda olduğunu ve yedi numaralı evde hasta bir çocuk olduğunu duyduğunu söylemişti. Leo’yu muayene etmiş ve ondan bir miktar kan alıp gitmişti. Akşamleyin geri döndüğünde, yanında ücretini almadığı bir kutu ilaç getirmişti. O günden sonra, dok-

toru gören olmamıştı. Fakat Leo'nun ateşi ilaçları içtikten iki gün sonra düşmüştü ve çocuk sağlığına yeniden kavuşmuştu. Leo büyüdüğünde Nina'nın babaannesiyile evlenmişti, altı çocukları olmuştu ve bunlardan biri de Nina'nın babasıydı. Leo'nun çocukları ve torunları, o doktor Leo'ya yardım etmemiş olsaydı onun bugün hayatta olmayabileceğinin farkındalardı. İşte bu nedenle, ihtiyacı olan herkese yardım ediyorlardı. Bu şekilde büyütölmüşlerdi.

Nina'nın babası "Yardım etmeyi çok isterdim," derken iç çekti. "Ancak adresi olmayan bir zarfı geri teslim etmem gerekir."

"Onu saklayamaz mısınız?" diye sordu Nina. Babasının başını sallamadan önce vereceği cevabı biliyordu. Zarfı gizlice saklayan postacılar işten atılırdı, babası daha önce birçok kez anlatmıştı bunu. Bir zarfı kaybetmek sorun yaratırdı ama onu çalmak söz konusu bile olamazdı.

Çanta içindeki zarfla birlikte kanepenin yanında duruyordu. Babasına göre bu mektup var olmayan bir bakanlığa gönderilmişti. Nina'nın annesi işteydi. Ebe olduğu için beklenmedik zamanlarda çalışması gerekirdi. Nina'nın babası tuvalete gitmişti. Orada uzun süre kalması muhtemel olduğundan zarfı aldığını kimse görmezdi. Nina'nın içini kemiren şu kötü his olmasaydı aslında gayet basitti. Televizyonda dans eden sunucuya, "Bir Çözüm Bakanlığı," diye fısıldadı. Ama neyin çözümüydü bu? Zarftaki mektupta bir sorun mu yazıyordu? Ayrıca Ruben kimdi? Yaşlı bir adam mıydı? Yoksa o da

on bir yaşında mıydı? Gözlerini ne zaman çantaya doğru çevirse doğum gününden bir gün önce hissettiği gibi midesine kramplar giriyordu. On beş dakika sonra uyu-
maya gidecekti. Ancak ne zaman ayağa kalkmak istese aklına mektupta ne yazdığı düşüncesi geliyordu. Ve onu almak için ne zaman bir hamle yapsa kendini kanepeye bırakıyordu.

Çünkü bir mektubu çalamazdı.

Babasından bir mektup çalamazdı.

Hele ki babası bu yüzden işini kaybedecekse o mektubu kesinlikle çalamazdı.

Muhtemelen bir kez daha Nina hareketini uygulayacaktı. Annesi bunu böyle adlandırıyordu. Ayrıca ona aklın bir karış havada, diyordu. “Benim kızımın aklı yine bir karış havada!” Nina eskiden bunu gerçek sanırdı. O zamanlar olduğu yerde sessizce durup aklının havadan inmesini beklerdi. Fakat annesinin bunu gerçek anlamda söylemediğinin artık farkındaydı. Yalnızca aşırı enerjik bir kızdı ve macera seviyordu. Genellikle bu macerayı kendisi yaratıyordu. Yedi yaşındayken bahçede tahtalardan bir kulübe yapmış, içine oyuncak ayılarını koymuş ve her gün içeride bir saat oturup cadı çorbası pişirmiştir. Sekiz yaşındayken köşedeki parkın bütün ağaçlarına tırmanmış, her hafta sonu daha da yukarıya çıkmıştı. Dokuz ve on yaşlarındayken her altı ayda bir odasını yeniden düzenleyip eşyalarını suluboya ile boyamıştı. Şimdi on bir yaşındaydı ve aşırı heyecan verici görünen bir zarfı çalmayı düşünüyordu.

Derin bir nefes aldı. “Zarfin Den Haag’daki Ulaştırma Bakanlığı’na ya da Sağlık Bakanlığı’na gönderildiğini bir düşün,” dedi sessizce o an jüri önünde terleyerek bekleyen sunucuya. O zaman insanların yol veya sağlık problemleri hakkında gönderdiği bir yığın şikâyet zarfının arasına karışacak. Bir yıl içinde, canı sıkılmış bir bakan tarafından okunsa bile zarfın içinde yazan sorunun çözümü için çok geç kalınmış olacak. Ya da onun posta dağıtım odasında kulağı delik hoş fırıncılara gelen mektupların arasında kaybolduğunu bir düşün. O zaman kimse onu okumazdı! “Dedeni düşün,” diye fısıldadı. Nina bir kez daha atkuyruğuyla oynadı ve birden ne yapması gerektiğini anladı. Mektubu yalnızca okuyacaktı. Okuduktan sonra tekrar zarfın içine koyacak ve ağzını yapıştırıcıyla kapatacaktı. Bu çalmak demek değildi, yalnızca ödünç almaktı! Gülümsedi ve sonunda kanepeden kalktı.

“Baba?” diye seslendi Nina.

“Tuvaletteyim,” sesi geldi evin arka tarafından.

Nina çantanın üzerine eğilip zarfı aldı.

“İyi geceler!” dedi.

“Tatlı rüyalar!” diye cevap verdi babası.

Merdivenleri ikişer ikişer, koşarak çıktı.

Neredeyse Herkesin Davet Edildiği Bir Kutlama

Nina'nın odasının bir yarısı boş bir yarısı doluydu. Tam ortada yatağı vardı. Odanın tek duvarına yaslanan sandalye, masa ve küçük koltuk birbirine çok yakın duruyordu. Odanın diğer yarısıysa boştu. Bunu odasını son değiştirdiğinde yapmıştı, böylece dışarıda yağmur yağdığında orada ip atlayabilirdi. Yatağına oturup çizmelelerini çıkardı. Hızla arpan kalbini dinledi. Onu almıştı. Zarf şimdi yanında, yatağın üstündeydi. Küçük alışma masasının çekmecesinde bir makas buldu. Perdeleri sıkıca kapattıktan sonra sırtını odanın kapısına dayayarak yere oturdu. Böylece kimse ansızın içeri giremezdi.

Onu keserek açıp sonra yeniden mi yapıştırmalıydı? Hayır, o zaman çok çirkin görünürdü. Ucunu açması en iyi yöntemdi. Makası açıp sivri ucunu mektup kapağının altına gelecek şekilde yerleştirdi. Diğer eliyle alnından akan küçük bir damla teri sildi. Makası çok yavaş bir biçimde hareket ettirdiğinde zarfın ağzı biraz açıldı. Kalbi duracak gibiydi, ağzı kupkuruydu. Bir parça daha. Biraz daha. Sonunda tamamen açıldı. Nina makası kenara koydu ve nefesini tuttu. Zarfı açıp içindeki kâğıdı çıkarır çıkarmaz bunun el yazısıyla yazılmış bir mektup olduğunu gördü. Arkasında kalan koridordan ağır ağır yaklaşmakta olan ayak seslerini duydu. Hızla ayağa kalktı ve zarfı tişörtünün altına saklayıp yatağına oturdu. Babası kapıyı çaldı. “Yatmıyor musun kızım?” Kapıyı hafifçe aralayıp başını içeriye uzattı. “Saat çok geç ve sen hâlâ pijamanı giymemişsin.”

Nina gülümsedi. “Evet baba, üzgünüm.”

“Yarın okul var.”

“Biliyorum.” dedi Nina. Okulu sevmediği için her zaman yaptığı gibi gözlerini devirdi. Ancak babasının oradan çabucak uzaklaşması ve şüphe uyandıracak bir şey olduğunu düşünmemesi için bu kez bunu daha hızlı yaptı.

“Tatlı rüyalar,” dedi babası ve kapıyı kapattı.

Nina zarfı battaniyesinin altına koydu, hızla pijamasını giyip ışığı söndürdü. Yatağının yanındaki küçük lambayı alıp üstüne koydu ve battaniyeyi başının üzerine çekti. Mektubu açıp okumaya başladı.

Sevgili Çözüm Bakanlığı,

Benim adım Ruben. Dokuz yıl, iki ay yaşıyordum ve bir sorunum var. Sınıfımda her şeyi mahveden Sophia isminde bir kız var. Aşırı kısa boylu ve zayıf olduğum, doğrudan bir üst sınıfa atladığım için benimle dalga geçiyor. Söylediğine göre etrafa negatif hava yayıyordum, ve kötü bir auram varmış! Aura, bir insanın başının etrafını saran bir renk katmanymış ve bunu yalnızca Sophia görebiliyormuş. Herkes onun sözüne inanırken bana kötü auralı aptal iskeletor, diye sesleniyorlar. O aslında birçok kişiyle dalga geçiyor, bir sınıf alttaki kişilerle de sokaktakilerle de. Üstelik durduk yere. Aşırı acımasız bir kız ama çok şirin görüldüğünden neredeyse kimse bunun farkında değil. Öğretmenimiz ona bayılıyor mesela. Cumartesi günü on yaşına gireceği için bir kutlama yapıyor. Kötü auramla eğlencesini mahvedebileceğim için sınıfta benim dışımda herkesi davet etti. Diğerleri sürekli ona ne hediye alacaklarını, kutlamada ne giyeceklerini konuşuyorlar ve beni gördüklerinde gülüyorlar.

Bir komşumuz bana Çözüm Bakanlığı'ndan söz etti. Eskiden orada görevliymiş. Ancak şimdi çok yaşlı olduğu için çalışmıyor. Size e-posta göndermeye çalışsam da sistem sürekli hata verdi, o yüzden gerçek bir mektup yazıyorum. Umarım okur ve sorunuma bir çözüm bulursunuz.

Saygılarımla,

Ruben Tannema

Havenstraat- oost 22

Vay canına, diye düşündü Nina. Ne üzücü! Bir kişi haricinde herkesin davet edildiği bir kutlama demek! Ne berbat bir sınıfmış bu. Ayrıca babasına göre var olmayan bir bakanlığın komşu kadına göre gerçek olması ne tuhaf. Mektubu bir kez daha okudu. Sonra bir kez daha. Sophia'nın onunla dalga geçtiği kısmı okurken giderek daha fazla öfkelenildi. El yazısı düzgündü, kendisinin okulda yazdığına benzeyen uzun L'ler ve ince R'ler yan yanaydı.

Havasız kaldığı için battaniyeyi başından attı, mektubu yatağın altına yerleştirdi ve ufak lambayı yere koyup kapattı. Sırtüstü yatıp gözlerini tavana dikti. Kelimeler gözlerinin önünde dans ediyordu: kaba çocuklar, başının etrafındaki renk katmanı, yaşlı komşu kadın. Neyse ki bugüne kadar kimse Nina'yla dalga geçmemişti. Biraz göbeği ve tombul yanakları olduğu için arada bir kendisine tombalak dendiği olmuştu. Annesi ise bunun gayet doğal ve sağlıklı olduğunu söylüyordu. İyi bir kız arkadaşı vardı, adı Alfa'ydı. Ayrıca beraber futbol oynadığı veya sohbet ettiği başka birçok iyi arkadaşı vardı. Gerçekten kimse Ruben'den hoşlanmıyor olabilir miydi? Yazdıklarına bakılırsa gayet iyi biriydi. Hiç de bahsedildiği gibi kötü bir aruraya da adı her ne ise o şeye sahip değildi. Şu Sophia denen kız belli ki zorbanın tekiydi.

Yatağın altındaki mektuba dokundu. Onu yarın masanın üzerindeki bir yığın gazetenin arasına koyacak ve

böylece babası hiçbir şey anlamayacaktı. Ya da onu öncelikle arkadaşı Alfa'ya gösterip sonra yerine koyacaktı.

Nina gözlerini kapattı ve Ruben'i düşündü. Ufak, zayıf, gözlüklü bir çocuk onunla aynı şehirde bir yerdeydi. Bu gerçekten de üzücü, diye düşündü, o daha yalnızca dokuz yaşındaydı. Yaşadığı sorunu ayrıntısıyla yazıp var olmayan Çözüm Bakanlığı'na göndermişti. Dolayısıyla ona kimse yardım edemezdi! Hem de hiç kimse. Ve o anda, uykuya dalmadan hemen önce, Nina şöyle düşündü: Elbette edebilir. Ona ben yardım edeceğim.

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

SANNE ROOSEBOOM

ÇÖZÜM BAKANLIĞI

Nina on bir yaşında, maceraperest bir kız çocuğudur.

Postacı olan babası, bir gün eve gizemli "Çözüm Bakanlığı"na gönderilmiş bir mektup getirir. Nina bu mektubu okumaktan kendini alamaz ve babasının çantasından mektubu ödünç alır. Mektup okulda zorbalığa uğrayan dokuz yaşındaki Ruben tarafından yazılmıştır.

Nina ve en iyi arkadaşı Alfa, Çözüm Bakanlığı diye bir yer olmadığını için Ruben'e yardım etmeye karar verirler. Ne var ki Ruben ve yaşlı komşusu sayesinde yanıldıklarını anlarlar: Bir zamanlar Çözüm Bakanlığı diye bir yer gerçekten de var olmuştur! Üstelik üç sorunu çözmeyi başarırlarsa bakanlığı yeniden kurmaları mümkün olacaktır.

Çözüm Bakanlığı, zorbalığa göğüs geren bir grup arkadaş hakkında ilham verici, eğlenceli ve macera dolu bir roman!

roman

YAŞ	9	10	11	+
-----	---	----	----	---

cancocuk.com

